

både de grønlandske politikere og en færøsk politiker i forhold til den praksis, de selv mener at have medvirket til, med hensyn til hvad man skulle blande sig i, og så det, vi fra Dansk Folkepartis side har understreget af praksisændringer, som de selv har været med til som følge af den debat, vi havde om de afviste asylansøgere.

Så behøver vi ikke at gøre debatten længere her i Folketingssalen; så kan hr. Niels Helveg Petersen jo ved selvsyn læse sig til det, vi har sagt, i en sammenskrevet og letforståelig kronik, som jeg selv har forfattet.

Kl. 16:00

Første næstformand (Svend Auken):

Ja.

Kl. 16:00

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg glæder mig til at læse en velskrevet kronik af hr. Thulesen Dahl.

Kl. 16:00

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, og så skal vi høre ordføreren for forespørgerne.

Kl. 16:00

(Ordfører for forespørgerne)

Søren Espersen (DF):

Jeg siger tak for deltagelse i debatten. Det har været interessant, og for så vidt er jeg ærgerlig over, at Dansk Folkeparti ikke kan være med på det sympatiske forslag til vedtagelse, der ligger, og som synes at samle et bredt flertal i Folketinget. For det er med hensyn til rigsfællesskabet væsentligt, at der er enighed.

Men når vi ikke kan støtte det, skyldes det for det første, at jeg med sikkerhed ved, at forslaget ikke får nogen som helst positiv effekt, og for det andet at det i modsætning til Dansk Folkepartis forslag ikke er fremadrettet, men alene beskriver den situation, der er i dag.

Citat: Regeringen opfordres til at bidrage til et tæt samarbejde med Grønland. Citat slut. Ja, men det bidrager regeringen jo allerede til i dag. Problemet er, at hjemmestyret ikke bidrager.

Regeringen opfordres til at stille sin ekspertise og erfaring til rådighed for de grønlandske myndigheder, hedder det. Og det gør regeringen allerede. Problemet er, at hjemmestyret ikke er interesseret i at samarbejde om at få løst de sociale og uddannelsesmæssige problemer.

Landsstyrets folk har ikke engang orket at ulejliges sig til København for at søge rådgivning; de skal nok klare sig selv.

Til slut hedder det – citat: En øremærkning af statens tilskud til Grønland bør kun ske, såfremt

de grønlandske myndigheder er enige heri. Citat slut. Men det er de grønlandske myndigheder ikke, og derfor bliver det ikke til noget.

Det er for mig en meget frustrerende situation, at vi på denne måde igen må konstatere, at vi ikke har modet i Folketinget og i regeringen til at skære igennem.

For ikke så længe siden viste Danmarks Radio et par grundige tv-programmer om den sociale og uddannelsesmæssige situation i Grønland, og det var en frustrerende oplevelse. Efterfølgende er det væltet ind med bekymrede henvendelser fra såvel grønlandere som danskere med beskeden: Hvorfor gør I ikke noget ved det her? Og vi må melde tilbage, at det er der kun én grund til, nemlig at Folketinget ikke tør. Vi må prøve at forklare folk den underlige situation, at Folketinget uden problemer kunne vedtage, præcis hvad Folketinget ville med hensyn til Grønland, og så ville det være lov i Grønland. Vi må forklare, at Folketinget har travlt med at løse de sociale og uddannelsesmæssige problemer i alle andre lande på kloden – i alle de andre lande, hvor Folketinget ikke har det fjerneste at skulle have sagt – men undlader at løse de sociale problemer præcis der, hvor Folketinget bare kunne beslutte at løse dem. Det sker ved, at man kunne øremærke bloktilskuddet – det er vores mulighed, det har vi gjort i andre sammenhænge.

Om et år fra nu havde vi tænkt at spørge statsministeren til en ny forespørgselsdebat om de sociale problemer i Grønland. Det skal efter det forslag, der nu bliver vedtaget, blive interessant at se, hvor langt man er nået til den tid. Jeg er personligt ikke i tvivl: Man vil intet have nået. Og så kan vi egentlig bare vente på, hvornår endnu en journalist vil stille sig i rækken af journalister, som rejser til Grønland for at beskrive forholdene, og så kan vi bare vente på endnu en folkestorm med krav om, at nu skal der gøres noget. Sådan har den tragiske forretningsgang været i mange år, og med den beslutning om ikke at foretage sig noget, som Folketinget nu bredt vedtager, kan vi bare gå fra debatten i dag med uforrettet sag og trække på skuldrene. Så har Folketinget igen svigtet præcis den gruppe mennesker på denne jord, som Folketinget har en ganske særlig forpligtelse til ikke at svigte – det er den gruppe mennesker, der er borgere i det danske rige, og som under ét benævnes danske statsborgere.